

# Mesirat Nefesh

S. Smiles

## Pinchas

- 108. Pinchas' Reward (25:10) . . . . .
- 109. Orders to Attack Midian (25:16) . . . . .
- 110. The New Census: Reuben (26:1) . . . . .
  
- 122. Dividing the Land (26:52) . . . . .
- 123. Tally of the Levites (26:57) . . . . .
- 124. Tzela Chad's Daughters (27:1) . . . . .
- 125. Inheritance for Daughters (27:6) . . . . .
- 126. Moses Told to Prepare for Death (27:12) . . . . .
- 127. Joshua Chosen to Replace Moses (27:15) . . . . .
- 128. The Daily Sacrifice (28:1) . . . . .
- 129. The Additional Sabbath Offering (28:9) . . . . .

2a Living Inspired - R. Taty  
Perhaps the best way to express this idea is to say that just as the human comprises body and *neshama* (soul), the mind itself comprises an outer, more earthbound layer, and an inner more elevated core.

26 האש קול דממה ודקה: Melachim I - Ch. 19

earthquake followed the wind, but God was not in the earthquake. <sup>12</sup>A fire followed the earthquake, but God was not in the fire; and after came a still, small voice. <sup>13</sup>When Elijah heard it, he wrapped his face in his mantle, went

3

There are two parts to the mind — an outer part, the *mabat ha'chitzoni*, the "outer view" or "outer eye", and the inner part, the *mabat ha'pnimi*, the "inner view" or "inner eye". The "outer eye" is easy to define in words: it is that part of the mind which grasps the world through the five senses, and it includes the rational or logical faculty. It deals therefore with the finite, the measurable, the arithmetical, the logical. Anything which this faculty can grasp can be expressed in words, can be tested and proved. Perfect communication can be achieved between people at this level.

4

All the aspects of our consciousness, and consciousness itself, which are not included in this definition, comprise the "inner eye", the *da'as*. The *da'as* is intrinsic knowledge. It grasps things as they are and because they are, not because they can be measured or proved or expressed. In fact, the things which the *da'as* knows can never be expressed, proved or measured. They are never physical or finite. No machine could ever contain any of the knowledge of the *da'as*. This inner aspect of knowledge is you, the real you. The outer mechanical aspects of the mind which can be duplicated by machine are not you, they are simply your tools, attributes which the inner mind uses to communicate with the world. Things which you know externally are simply registered like elements in a computer program; things which you know internally are not registered, they are the inner knowledge itself.

8

In a most striking illustration of this, Rabbi Dessler explains that the external mind is like a camera. A camera can take a picture of anything in the world, except the camera itself! The camera cannot be turned in on itself without breaking. The outer mind's logical, arithmetical finite eye can never be focused on the inner zone. It must always be focused outward, at the external world, and the raw, intrinsic wholesome faculty of *da'as* must be used to grasp its own existence and facets.

5

What are the elements which the *da'as* holds? A brief consideration shows that they are all the things which are most important in one's inner life. Some of the components of *da'as* are: the knowledge of one's own existence (this is the primary knowledge of the *da'as*); the knowledge of the present; the knowledge of one's own free will; the grasp that life has meaning; the grasp of intrinsic right and wrong; and ultimately, the *da'as* is the vessel of consciousness of a transcendent reality.

6

An examination of this list will show that although these issues are certainly critically important to the concept of being human, they cannot be proved. Although one knows them most profoundly, they cannot be put into words.

7

How can one ever begin to think about them logically? The answer is simple and staggering. Just as the external mind must be used to grasp those things which are accessible to it, so too the *da'as* itself must be used for its material. One must never attempt to use the one mode for the material of the other.

9

A direct building of the *da'as* is true meditation. Here too, the words are necessarily misleading. Those who understand meditation teach that one must "switch off the mind" in order to meditate. This instruction, like all *da'as* experiences clumsily put into words, is exactly the opposite of what an initiate understands. "Switching off" the mind is not meditation, it is unconsciousness! Relaxing perhaps, but not meditation. Meditation is a "switching on" of the mind! But of course these words are meaningless, so the instruction is to switch off; however, what is meant is to switch off the external mind, that is exactly the way to activate the *da'as*.

The tool most needed to develop inner knowledge is silence. Since all of the inner wisdom can never be put into words, only silence can contain it. Let us strive to understand.

Words are finite. Words, no matter how perfectly chosen and eloquent, are fragments of meaning. They are the bits and pieces which communication struggles to construct. One who is sensitive knows that the deeper the experience and the closer to one's core the subject being communicated, the more difficult it is to express. The most significant things to be shared in life require no words, demand silence. Words intrude at these times, reduce the moment to a parody of its real self. There is a particular agony in most powerfully needing to share the most beautiful moments, experiences, and being unable to put them into words. The cure for that pain is to share with one who has his or her own inner awareness of such things; then words are entirely unnecessary.

11

That is the problem with words. The Maharal explains that Moshe Rabbeinu (Moses) could not speak well because of this idea. The conventional understanding is that he suffered from a speech defect, an imperfection. But the opposite is true: he could not speak well because of his perfection! He was holding in a world of truth, where things are grasped as they are, grasped by a pure da'as. Things grasped thus prophetically, essentially, could never be shrunk into words! To do so would be to reduce Divine knowledge to a finite level. Then, after the miracle of the giving of the Torah at Sinai which was exactly that: a condensing of the Divine word somehow, miraculously, into the words of Torah, Moshe spoke normally!

הנה משה - מוסר - הנה משה  
בא וראה איזה שפע של כח נכנס בחומר ע"י המסירות והאהבה שמשקיע בו יוצרו, (האדם).

Shemuel I - ch. 3

"[But] Samuel served as an attendant before God,\* a lad\* with an ephod of linen belted about him. His mother would make him a short robe, which she would bring to him once a year, when she went up with her husband to offer the yearly sacrifice.

אח כל דמעותיה וחפילוניה, אח כל אהבה. וכל לבה נתנה חנה הנביאה אל תוך המעיל הקטן שעשה לו, וכל זה חדר ונספג אל תוך המעיל והפך הוא עצמו למקור שופע אהבה וחסד. וכיון שנחטף בו שמואל נכנסה בו אהבה ישראל ואהבה הקב"ה עד אבן קץ, ויחד עם המעיל גדל רדי עמו, והיה מסבב כל עיירות ישראל להביא להם את דבר ד', ולנהל אותם בדרך הישר, והכל ממדת אהבת ישראל שהיתה בו, וע"י מדה זו זכה שחשרה עליו שכינה, על כן לא נפרד שמואל מן המעיל הקטן לעולם, ומשום זה נעשה לו נס שגדל המעיל עמו ולא בלה.

Noach

14 "Make yourself an ark\* of cypress\* wood. Divide the ark into compartments. Caulk the inside and outside with pitch." 15 This is how you shall construct it: The ark's length shall be 300 cubits, its width 50 cubits, and its height 30 cubits." 16 Make a skylight\* for the ark. Make it slanted, so that it is one cubit [wide] on top.\* Place the ark's door on its side. Make a first, second and third [deck].

A most potent illustration of the constricting effect of speech is found in the aggadic description of the process of birth. The fetus learns Torah with an angel, as we have noted previously. When the unborn child knows all of the Torah in the deepest way and begins the process of transition into this world, the angel strikes him on the mouth and he forgets all that he knew. This is strange: why a blow on the mouth? Surely a blow on the head is more appropriate to causing forgetfulness? But the inexpressibly beautiful idea being taught here, say the mystical sources, is that the blow on the mouth is the gift of speech! A blow, mystically, is always a challenge to grow, to develop a new faculty or level, and on the mouth because that is the organ of speech. As the child gains the nucleus of the ability to formulate finite words, he loses the clear, intimate knowledge of the higher wisdom! Not just simultaneously, but because of the gift of speech — being articulate means being able to shrink things into definite, bounded form; and that is exactly the opposite of being able to expand things into their unlimited essence. And only miracle can reconnect the two — miracle, or the work of intense silence.

13

Silence develops the deep well of the personality. This is an obligation, not a luxury. There must always be more to the personality than that which can be expressed. If you can sum up what you are in a few minutes of talking, you are just that — a few sentences from beginning to end. No matter how much is discovered, revealed, there must be infinitely more.

כתיב "ומעיל קטון תעשה לו אמו" (שמואל א' ב' י"ט) ואח"כ ילקוט שמואל רמז קל"ט) "ואיש זקן עולה והוא עוטה מעיל, ולהלן הוא אומר: ומעיל קטון תעשה לו אמו, תאמא, המעיל בו גדל, בו נקבר, בו עלה" יעריש. כלומר אותו מעיל שעשה לו אמו ה"ל הולך וגדל עמו כל ימי חייו ואף במותו לא נפרד ממנו, ומצינו כענין זה בדור המדבר ככתוב "שמחתך לא בלתה מעליו", אלא ששם ה"ל ישראל צריכים לכך, כי מנין להם בגדים חדשים במדבר, אך למה הוצרך שמואל הגביא לנס זה.

17

אח כל דמעותיה וחפילוניה, אח כל אהבה. וכל לבה נתנה חנה הנביאה אל תוך המעיל הקטן שעשה לו, וכל זה חדר ונספג אל תוך המעיל והפך הוא עצמו למקור שופע אהבה וחסד. וכיון שנחטף בו שמואל נכנסה בו אהבה ישראל ואהבה הקב"ה עד אבן קץ, ויחד עם המעיל גדל רדי עמו, והיה מסבב כל עיירות ישראל להביא להם את דבר ד', ולנהל אותם בדרך הישר, והכל ממדת אהבת ישראל שהיתה בו, וע"י מדה זו זכה שחשרה עליו שכינה, על כן לא נפרד שמואל מן המעיל הקטן לעולם, ומשום זה נעשה לו נס שגדל המעיל עמו ולא בלה.

וע"י האמור נחזור לענין שפחנו בו, התיבה שנצטוו נח לעשות, לא היתה מקום מחסה ממי המכול גרידא, אלא נראה שה"ל עליו לבנות בנין של הצלה, והי"ל תיבה שה"ל טבוע בה כח גואל ומושיע, והוא ע"י שהי"ל נח עוסק וטורח בכנינה מאה ועשרים שנה מתוך מסירות נפש כנגד רשעי הדור, ויחד עם המס"ל יושעו בתיבה הקריאה והודישה לתשובה מודרכיהם הרעים, כל זה יכנס ויחדור לעצם גופה של התיבה ותהפוך ע"י למצור הצלה לנח וביתו. במה דברים אמורים, אם יעסוק בכך נח בכבודו ובעצמו, הוא נח שמצא חן בעיני ד' להצילו מכל בני דורו רק הוא יוכל להטביע בתיבה סגולה ישועה והצלה, אבל אין אחר מלבד נח יוכל לבנות תיבה עם נח זה

make unto you. 21. An altar of earth thou shalt make unto Me, and shalt sacrifice thereon thy burnt-offerings, and thy peace-offerings, thy sheep, and thine oxen; in every place where I cause My name to be mentioned I will come unto thee and bless thee. 22. And if thou make Me an altar of stone, thou shalt not build it of hewn stones; for if thou lift up thy tool upon it, thou hast profaned it. 23. Neither shalt thou go up by steps unto Mine altar, that thy nakedness be not uncovered thereon.

וענין זה שנספג בדומם הכח שמסקיע בו האדם גס בצד הרע והשליה, ונלמד מן הכתוב "ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אותן גזית כי תרכך הנפת עליה ותחלליה" (שמות כ' כ"ג) ואמרו חז"ל "המזבח נבנה להאריך ימיו של אדם, והברזל לקצר ימיו של אדם. אין זה כדון שיוגף המקצר על המאריך, ועוד שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, לפיכך לא יבא עליו כורת ומחבל" (רש"י שם).  
22 ולכאורה קשה, וכי הברזל ממת, והרי האדם האוחז בחרב הוא ממת, והיאך כינו חז"ל את הברזל "המקצר" או "מחבל", אלא הוא שאמרנו, כז' תרוצח המחזיק ומשמש בברזל מחזיק את כח הרציחה לתוך הברזל, ונחשב הברזל בעצמו, כמקצר ימיו של אדם, לעומת המזבח שנברא עם הכח להאריך ימיו של אדם, שסגולה זו נתן בו הבורא ית"ש להיות "מזבח כפרה", והחטא גורם למיתה, וכיוון שנתכפר לו, ימיו מתארכין, ואינו כדון שיכבה ע"י הברזל המקצר ימיו של אדם, שאם יכבה ע"י ברזל יגרע מכח המזבח להאריך ימיו של אדם.

22

ואמרו חז"ל (מנחות צ"ז א') "בזמן שביהמ"ק ה' קיים מזבח מכפר על אד עכשיו שאין ביהמ"ק קיים, שולחנו של אדם מכפר עליו" ופירש"י "שנותן פרוסה לאורחיס", ובשטמ"ק שם גורס "שנותן פרוסה לעניינים" והחוס' פי' הטעם כי גדולה לגינה שמקרבם רחוקים.  
הנה את כל אלה עושה כה"ב, אלא מאחר שע"י השולחו נעשים מעשי צדקה וחטד נעשה הוא בעצמו למזבח כפרה, וכז' זה ניתן לו ע"י ששימש לבעליו לצדקה חסד.

Pharaoh's daughter went to bathe in the Nile, while her maids walked along the Nile's edge. She saw the box in the rushes, and sent her slave-girl to fetch it. Opening (the box) she saw the boy. The infant began to cry, and she had pity on it. "It is one of the Hebrew boys," she said. [The infant's] sister said to Pharaoh's daughter, "Shall I go and call a Hebrew woman to nurse the child for you?" "Go," replied Pharaoh's daughter. The young girl went and got the child's own mother. "Take this child and nurse it," said Pharaoh's daughter to [the mother]. "I will pay you a fee." The woman took the child and nursed it. When the child matured, [his mother] brought him to Pharaoh's daughter. She adopted him as her own son, and named him Moses (Moshé). "I bore (mashe) him from the water," she said.

כל זאת טבוע בנפשו והתפתח בו מן הגרעין של המסי"ג שהשקיעה בו בת"י כח פרעה במשותה אותו מן המים, על כן נקבע בו השם משה יוחר מכל עשר שמות שהיו לו, כז' שם זה מצא את גדולת משה רבינו יוחר מכל השמות, וזהו שכרו של גומלי חסדים, שהחטד שעושים, עושה פירות, ומי שגמלו עמו חסד, על שם החסד הוא נקרא ושמו חי וקיים לעד, כשמו של משה רבינו גואלן של ישראל.

26

ומענה, אם דומם מקבל כח נפלא ע"י מסי"ג שנעשה על ידו, אדם על אחת כמה וכמה, שאם נחגל אדם במסירות נפש על ידו מי שגירלו וטיפחו והשקיע בו אהבה ומסירות, איזה כחות נפלאים חדרו ונספגו כחוכו, כחות עצומים של מסי"ג ואהבת הדולה.  
25 אך ראה זה פלא, שמו משה שנקבע בו בכל התורה מה הוא אומר? "כז' מן המים משתייהר", זמה גדולה יש בכך, ואם אמנם יש כאן שבח על בת"י כח פרעה, מה לזה ולעצם מהותו של משה.  
אלא הן הדברים, מכח מסירות נפשה של בת"י כח פרעה, שהמרתה פי אביה, צילה את משה נגד גזירת פרעה, ומכח גמילות החסד שגמלה עמו בגדלה אותו קרבה ובמסירות הגבול משה רבינו אל חוץ נפשו וכשרו את הכחות הללו, ועל ידם נתעלה והוכשר להיות גואלו ומשיעו של ישראל, כי בהקרבה ובמסי"ג ניהל את צאן יתרו בחתילה, ובהקרבה ובמסי"ג הושיע אח"כ את ישראל, כיון שעמדו לפני פרעה ובין בעליתו למרום וכל ארבעים שנה במדבר היו חיוני רצופים הפקרת נפשו עבור ישראל, מסירות נפש המדידה עבור כל אחד ואחד מישראל עד לאמירת "ואם אין מחני נא מסיפרך אשר כתבתי".

Parshat Pinhas

27

HASHEM spoke to Moses, saying: 11 Phineas, son of Elazar, son of Aaron the Kohén, turned back My wrath from upon the Children of Israel, when he zealously avenged Me among them, so I did not consume the Children of Israel in My vengeance. 12 Therefore, say: Behold! I give him My covenant of peace. 13 And it shall be for him and his offspring after him a covenant of eternal priesthood, because he took vengeance for his God, and he atoned for the Children of Israel.

28 כי התשובה היא לפי החטא. ומי שתשמישו בחמין, ר"ל שעושה את העברה בנפש חפצה ובחוס, תשובתו צריכה להיות ג"כ בחמימות הלב כאופן שחטא. והוספנו על כך שזה גם ענין כל שתשמישו באש מלבנו באש, שהיא דרגה שלישית, יצה"ר שתשמישו באש, שהיצר בוער בו כאש להבה, ואש הטומאה מרתיחה את דמו ובויערת בכל גופו עד שנהפך דמו לדם טמא רח"ל. והתיקון לענינים אלו הוא מלבנו באש, באש של קדושה השורפת ומכלה את כל הטומאה מגופו של אדם.

30

29

וי"ל הענין שחטא כלל ישראל היה בענין הכרת החטא, דהנה כידוע מיסודי התשובה, שיותר מעצם החטא שיהודי חוטא כאשר פחו עליו יצרו, שמבחי מסוימת הריהו כאנוס, שאין אדם עובר עבירה אלא א"כ נכנסה בו רוח שטות, הרי יותר חמור בעת שעושה תשובה ואינו שב כראוי, שאינו מרגיש את גודל הכרת החטא מה שחטא ופגם במעשהו, שפגם זה חמור יותר מעצם החטא, שהרי עתה אין זה בעת התגברות יצרו וכבר שבה אליו דעתו, ועם כל זאת אינו מערין נכונה את גודל פשעו וחטאתו.

28 פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. צ"ב מדוע חטא ומרי נחשב לפגם של כלל ישראל ועודו חרון אף על כל ישראל ועד שנגזר עליהם כליה ח"ו, כמד"כ ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. כן צ"ב ענין ההצלה של כלל ישראל שהיתה ע"י אדם אחד, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל, שע"י קנאותו הציל את כל ישראל, מה שלא מצינו דוגמת זה בשום מקום שפעולתו של אדם אחד תועיל להציל את כל כלל ישראל.

עוד י"ל במהות החטא של כלל ישראל, ע"ד המסופר על הבעש"ט הק' זי"ע שפ"א ראה חלול שבת, ואמר שאם יהודי רואה דבר עברה אצל אחר אות הוא שיש לזה שייכות אליו, ונוכר שראה וילותא התלמיד חכם שהוא בבחי' שבת ושחק ולא מיחה, ע"כ הראו לו מן השמים מעשה של חלול שבת. ועד"ז י"ל את הפגם של כלל ישראל במעשה זמרי, דכ' והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל, שהכתוב מדגיש שהחטא היה לעיני משה ולעיני כל עדת בני, וראיה זו הטילה פגם בכל הכלל ישראל עד כדי כליה רח"ל, ולתקון הפגם היו צריכים לויקח רמת במסירות נפש בחי' מלבנו באש.

31 וכמ"כ בענינו שהפגם היה בבחי' כל דבר שתשמישו באש, באש התאוה ע"כ לא היה די בזה מה שכלל ישראל היו בוכים לתקון הפגם, כיון שהתיקון צריך היה להיות בבחי' מלבנו באש כאופן החטא. ורק ע"י פנתם היה התיקון, שהוא קיים ויקח רמת בידו, ואיתא בבית אברהם שרמת איתות רמ"ח, היינו שלקח עצמו עם כל רמ"ח האברים, וע"י שמסר את כל גופו ורמ"ח אבריו במס"נ ע"י"ו היה כבר התיקון לפגם.

י"ל ת"כ 33  
ויכפר על בני ישראל. נקמה נקמה לה לך משום שאל כליתי חטא בני ישראל. ואם לא בניע לנפש פו מזה לא היה ענין לו זה הכפר. לא פו אלא כשכיל ויכפר על בני ישראל ענין לו שייכפר עוד עליהם. דמי שמוכר נפשו על פמנוה פסישין לו פו כשמיס חמ"כ. והודיע זה הכתוב כדי ללמד דעת לימים יוצרו.

The daughters of Zelophehad, son of Hopher, son of Gilead, son of Machir, son of Manasseh, of the family of Manasseh son of Joseph drew near — and these are the names of his daughters: Mahlah, Noah, Hoglah, Milcah, and Tirzah —<sup>2</sup> and they stood before Moses, before Elazar the Kohen, and before the leaders and the entire assembly at the entrance to the Tent of Meeting, saying:<sup>3</sup> "Our father died in the Wilderness, but he was not among the assembly that was gathering against HASHEM in the assembly of Korah, but he died of his own sin; and he had no son.<sup>4</sup> Why should the name of our father be omitted from among his family because he had no son? Give us a possession among our father's brothers."<sup>5</sup> And Moses brought their claim before HASHEM.

35 נש - רב שיה כ"ג

ותקרבנה בנות זלפחד וגו' למשמחות בנישע בן יוסף (כז א). פרש"י דלכן נאמר בן יוסף להקיש שמיני מחבבות הארץ כיוסף. ולכאורה נתי דאיכא כאן עדות בתורה שלא תבעו בשביל שהוא ממונם, שזה יש לתבוע בכל מדינה, אלא שהיה זה מצד חביבות הארץ, אבל הא דאי היו באות לארץ אף בלא נתינת נחלה להם, א"כ לא היה להו לתבוע בשביל זה נחלה. וצריך לומר דמצד חביבות דבר יש לחפז שיהיה הדבר שלו ולא שיהיה של אחרים, אף

36 י"היה נהנה ממנו גם כשהוא של אחרים, והעידה תורה שבשביל חביבות רצו ותבעו שיהיה להו נחלה בידו שלהן. ויש מזה ליתן טעם על מה שחייבה תורה בכניסת ספר תורה וקניית ספרים להרא"ש (הובא בטור יו"ר סי' ע"ג), דלא סגי במה שישאל מאחרים, כי מצד חביבות מצות לימד התורה צריך שיהיה שלו דוקא.

37 לכאורה כיון שספר בשבחן הרי כמדומה שיותר שבה היה אם מעצמן היו מחבבות ולא מצד מה שלמדו מאבותיהן. אבל חזו"ן מזה שדעת התורה אינו כן, אלא יותר שבה הוא שעושה מחמת שלמד כן מאבותיו, ופשוט שהוא מחמת שנעשה הדבר ביותר חביבות ובהנאה יתירה מכפי שעושה מצד עצמו, דכשעושה מהתעוררות עצמו מחשיב להמעשה עצמו שהוא גדול בכל אופן שיעשה, אבל כשעושה מצד שלמד מאבותיו שאו אינו מחשיב המעשה עצמו שהוא דבר גדול, דהא יודע שכן מוכרח, נמצא שהחדוש שמוסיף מעצמו הוא החביבות וההנאה ביותר שזה בא ממנו, ועיין ברע"ב (אבות פ"ד מ"ב) שמפרש על שכן מצוה מצוה, היינו שהשי"ת נותן שכר גם על השמחה וההנאה שיש לו מהמצוה, היא על פי כונה זו.

38 <sup>12</sup> HASHEM said to Moses, "Go up to this mountain of Abarim and see the Land that I have given to the Children of Israel. <sup>13</sup> You shall see it and you shall be gathered unto your people; you, too, as Aaron your brother was gathered in; <sup>14</sup> because you rebelled against My word in the Wilderness of Zin, in the assembly's strife, to sanctify Me at the water before their eyes. They were the waters of strife at Kadesh, in the Wilderness of Zin."  
<sup>15</sup> Moses spoke to HASHEM, saying, <sup>16</sup> "May HASHEM, God of the spirits of all flesh, appoint a man over the assembly, <sup>17</sup> who shall go out before them and come in before them, who shall take them out and bring them in; and let the assembly of HASHEM not be like sheep that have no shepherd."  
<sup>18</sup> HASHEM said to Moses, "Take to yourself Joshua son of Nun, a man in whom there is spirit, and lean your hand upon him."

39 א"ת ק"ג - ר"ג ק"כ

39 Artscroll - Stone Chumash  
True, as the Sages say, Moses hoped that just as Zelophehad's share in the Land would go to his daughters, so would his own son succeed him (Rashi).

מה ראה לבקש דבר זה אחר סדר נחלות? אלא, כיון שירשו בנות זלפחד אביו, אמר משה: הרי השעה שאתבנה צרכי. אם הבנות יורשו בדין הוא שירשו בני את כבודי, אמר לו הקב"ה: 'נוצר תאנה יאכל פריה' (משלי כז). בניך ישבו להם ולא עסקו בתורה. יהושע הרבה שרתך והרבה חלק לך כבוד והוא היה משכים ומעריב בבית הועד שלך, הוא היה מסדר את הספסלים והוא פורס את המחצלות, הואיל והוא שרתך בכל כחו, כדאי הוא שישמש את ישראל שאינו מאבד שכרו. יקח לך את יהושע בן נון וגו' (מדרש רבה כא).

הגר"א קאהאן זצ"ל בספרו "נחלת אליעזר" מקשה, כיצד עלה על דעתו של משה רבינו שיש למנות את בניו למנהיגי העדה בזמן שאינם ראויים לכך?

**A** Our purpose in life, therefore, is not the acquisition of possessions; we should not measure our achievement in life by the volume of outer or inner treasures that we accumulate. Our life's mission is concerned with what we become, what we make of ourselves, and what we give, not what we get. We should measure our attainments by the extent to which we fulfill God's Will with the help of our outer and inner acquisitions, utilizing every single one, small or large, for truly human deeds of Divine service. Our endeavors to acquire inner and outer possessions have value only because they provide us with the means to perform such deeds.

**B** From the slightest mental faculty, and the nerve ganglia which serve it, to the strength of your hand, with which you are able to bring about changes in Creation and to which the entire realm of nature and every being within your reach are subject—all your capabilities are but tools lent to you, which one day will appear before the throne of God as witnesses for or against you, testifying whether you neglected them or used them well, whether you wrought blessing with them or curse. Accordingly, there is an outer, universally applicable criterion by which to judge man's deeds: whether or not they correspond to the Will of God. And there is an inner criterion by which to judge a man's greatness, which differs from case to case: not the sum total of his achievements and the amount of resources with which he has been endowed, but whether he has used them to the best of his ability to do God's Will.

**C** It follows that, in spite of one's best intentions, his life may be an utter failure if his actions were not the right ones. On the other hand, if a man abided by God's Law, his life may be sublimely great even though showing only minor accomplishments, if the means allotted to him did not permit major ones. Thus happiness and perfection consist of using all one's outer and inner possessions in fullest measure according to God's Will—which alone is what makes man great.<sup>7</sup>

47

Thus comprehended, the purpose of man can be attained by anyone, at any time, with his individual measure of strength and means. Whoever, in his lifetime, fulfilled the Will of God toward the creatures brought into his orbit, wronging none, assisting each one to the best of his ability to reach the goal that God intended for it—he was truly a man; he expressed justice and love in his life. His entire life, all of himself, his thoughts, feelings, speech and action—even his business transactions and personal enjoyments—represented service of God. Such a life transcends all vicissitudes.<sup>9</sup> Whether in luxury or privation, abundance or want, whether with tears of joy or of sorrow, such a human personality, unchanging almost like God, sees in every new blessing, as in every loss, merely another challenge to tackle anew the same unchanging task.

49

**H**ASHEM spoke to Moses, saying: <sup>2</sup> Command the Children of Israel and say to them: My offering, My food for My fires, My satisfying aroma, shall you be scrupulous to offer to Me in its appointed time. <sup>3</sup> And you shall say to them: This is the fire-offering that you are to offer to HASHEM: male lambs in their first year, unblemished, two a day, as a continual elevation-offering.

So

When Moses beseeched God to appoint a new leader, God said, "While you charge Me regarding My children, why do you not charge My children regarding Me, that they not revolt against Me or exchange My service for that of idols?" Consequently, God commanded Moses regarding the offerings (Rashi).

42  
יתכן לומר כי האמת היא שבניו היו אמנם שוים בדרגתם בידיעת התורה ליהושע, ואם כן, היו ראויים לכאורה לרשת את התפקיד הרם מאביהם. אך אף אם כן, מדוע נאמר עליהם, שלא עסקו בתורה?

43

ידוע שעיקר השכר בתורה ובמצוות ניתן עבור העמל, כפי שאומרים בסיום מסכת: "אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר". וכן איתא במשנה: "לפום צערא אגרא" (אבות פרק ה). ביאור הדברים: בענייני העולם משלמים רק עבור הפירות ולא עבור העמל. אם אדם מייצר כלי במשך שלושה ימים ואחר עושה זאת תוך יום אחד, לגבי הקונה אין זה משנה. לגביו מחיר שניהם שווה. שונים הם פני הדברים באשר לשכר תורה ומצוות — הוא גדל ועולה לפי העמל שהושקע.

44

לפי זה יובן היטב ענין בניו של משה רבינו ויהושע. יתכן אמנם שהם היו במדרגת יהושע במה שנוגע לידיעת התורה. אך מכל מקום כיון שלא השתמשו בכל כוחם וכשרונם נאמר עליהם "ישבו להם ולא עסקו בתורה". (כמובן בתביעה לפי מדרגתם ולא כהבנה פשוטה שלנו מה זה לא לעמול בתורה) אצל יהושע מודגש ענין ניצול כוחותיו: "יהושע הרבה שרתך וכו' והיה משכים ומעריב וכו'." והוא שרתך בכל כוחו, דהיינו ניצל הכל לכן נאמר עליו — "ונצר תאנה יאכל פריה".

45

אלמלי גילה הקב"ה למשה את דעתו על בניו, היה משה רבינו סבור שבניו השתמשו בכל כוחותיהם להשגת התורה כנדרש. מכאן עלינו ללמוד עד כמה צריכים אנו לחשוך בעצמנו בנוגע לאי מיצוי כוחותינו. חובתנו לחשוך תמיד שמה אין אנו ממצים את כל כוחותינו להשגת התורה שעליה נאמר "ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים".

48

\* "The angel in charge of man's coming into existence," says one of our Sages,<sup>b</sup> "takes the seed which is to develop into a human being, brings it before the Holy One, Whose Will all beings serve,<sup>8</sup> and asks, 'This seed—what shall become of it in life? Shall the human being growing from it be strong or weak, wise or simple, rich or poor?' But he does not ask whether he shall be 'good or bad,' for everything depends upon God except for the fear of God"—except the faithful fulfillment of one's duty, with the means granted to him. Thus let us not judge man by all those things that are not really in his hands but, rather, by that which God put entirely in his control and which, therefore, can alone constitute his greatness—his fear of God.

51

2. This verse is a general introduction to the series of offerings that follow. God refers to the blood that is placed upon the Altar as My offering; the parts that are burned on the Altar as My food; and everything else that is burned as for My fires. The satisfying aroma refers to the satisfaction that God feels, as it were, "That I spoke and My will has been done."

פרשת תמידים ומוספים,  
 מתגלה לפנינו ענין הקרבנות, שחילוק מיני  
 הבהמות ירמו על סוגי האישים בכלל ישראל  
 כדכתיב (יחזקאל לד, לא) "ואתן צאני צאן  
 מרעיתי"; איש פשוט נמשל לכבש, בעל מעשה  
 שהוא גדול יותר נמשל לאיל שהוא מנהיג את  
 שאר הכבשים, הצדיק העובד את ה' תמיד  
 דומה לשור העובד את קונו תחת העול ולפיכך  
 נמשל לפר, וצורבא מרבנן לעגל בן בקר, ושעיר  
 עזים הבא לחטאת נגד הבעל תשובה. וזהו  
 ענין הקרבנות המורות על מסירות הנפש של  
 כל צאן מרעיתו של הקב"ה לעשות רצון קונו  
 וחפץ צורם.

ואמר הקב"ה "עד שאתה מפקדני על בני"  
 ואמרת (כו, יז) "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר  
 אין להם רועה", "עוה את בני עלי" שיקריבו  
 הקרבנות בהכוונות הראויות ואז לא תהיה  
 עדת ה' בלי רועה, שיכירו וידעו שהקב"ה  
 הרועה, ואנחנו עמו וצאן מרעיתו, ואף אם  
 ממנים אחד אשר יצא לפניהם ואשר יבוא  
 לפניהם עיקר כוונתם צריכה להיות לדעת  
 "אנו צאנך ואתה רוענו".

\* כבר הארכנו בפרשת צו (ו, ב) לבאר ענין  
 הקרבנות, שהוא להקריב ריח נחוח לה', פי  
 לעשות נחת רוח להקב"ה, וכדברי רש"י זבחים  
 מו: נחת רוח לפני הקב"ה שאמר ונעשה רצונו,

נבאר זאת עפ"י דברי הרמח"ל (דעת תבונות סי' קכח עמ' קיז): "אך  
 סי' שיעמיק בחכמת, ימצא היות כל הנמצאות כולם מתקשרים קשר גמור זה  
 בזה" — המכנה המשותף של כל הנמצאים — "שכולם צריכים להשלים הענין  
 שאליו כיוונה החכמה העליונה בבריאה" — תכלית הבריאה כבוד שמים —  
 "כולם מתקבצים לתכלית אחת, שתנאיו רבים וסדרם עמוק מאוד ... לדעת פקודת  
 [תפקיד] כל הנמצאות, ומה הניע אליהם בבונה הכללית הזאת שזכרנו, ור"ל אמרו  
 כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו ... וכשנבין התואר הזה" —  
 מהו כבוד שמים לפרטיו — "נבין פקודת כל הנבראים האלה בהשלמת הכבוד  
 הוה, אך כולם צריכים להשלמתו" — כל נברא ונברא קשור זה בזה להשלמת  
 כבוד שמים — "ואיך כולם מתקבצים אל התכלית הוה" — כאשר נבין היטב  
 [אך צריך לצאת מכל חלקי הבריאה כולה כבוד שמים, ונבין את עומק מהות  
 כבוד שמים, אז נבין את חלקו ותפקידו המיוחד של כל נברא, כיצד הוא משלים  
 במעשיו ובפעולותיו את כבוד שמים בבריאה.

והוסיף עוד (בהגה"ה): "לואת הרי כי וודאי עיקר ענין הקדש והמקדש  
 ושריית שכינתו יתב' הוא האדם, שאם יתקדש עצמו כראוי בקיום המצוות כולן  
 ... אז הוא עצמו המקדש ממש, ובחוכו ה' ית"ש ... וכמאמרם ז"ל ושכנתי  
 בתוכם, בחוכו לא נאמר אלא בתוכם".  
 כמו שע"י חטאינו בקלקול הפנימיות — בית המקדש העליון, הוא הגורם  
 לחורבן בית המקדש החיצוני. כך גם כדי לזכות לבנין המקדש החיצוני, צריך  
 קודם לבנות את בית המקדש העליון, פנימיות האדם בתוך לבבו. ואם לא זכינו  
 עדיין לבנין בית המקדש, הרי הוא בעונותינו, קיים עדיין בחוכנו — חורבן בית  
 המקדש הפנימי.

כרם בימי בין המצרים חייבו חז"ל את כל אחד מאתנו להתאבל על  
 ירושלים, אע"פ שבכל השנה אין אנו חיים במדרגת החסידות. אבל בימים אלו  
 יש השפעה מיוחדת שנותנת את האפשרות לחזק בתוכנו את שאיפה לראות  
 בגילוי כבוד שמים, מלבד החיוב לקיים את כל הלכות האבלות. חז"ל לא  
 חייבו לקיים דברים חיצוניים שבעצם פנימיתו אין לנו זיקה אליהם, אלא כל  
 הסמנים החיצוניים של האבילות הם כדי לעורר את פנימיותנו. כמו שאמרנו  
 (מס"י ספ"ז) תנועת האיברים החיצוניים מעוררת את הפנימיים. כל אחד מסוגל  
 בימים אלו להשקיע מאמץ ומחשבה להתבונן בחילול כבוד שמים בבריאה,  
 ולראות את הסתר הפנים שבעוה"ר אנו נמצאים בו, ולהתפלל מתוך שאיפה  
 ונגעושים לראות בגילוי כבוד שמים בבריאה.

מתפללים בכל יום "שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך"  
 (סופ"ה דאבות), וצריך להבין מהו הקשר והשייכות בין שני חלקי הבקשות  
 הללו, בנין ביהמ"ק — לחלק כל אחד בתורה?

וא"כ  
 זוהי בקשתנו, ע"י שיבנה ביהמ"ק, ונזכה לעבודת המקדש שתאחד את כנסת  
 ישראל לעבודת ה' בשלימות, ע"י זה כל אחד יקבל את חלקו בתורה ועבודת  
 ה'.